Р Е Ш Е Н И Е
№ 3326

гр. София, 19.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 8 състав,** в публично заседание на 22.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **11692** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи(ЗМВР) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба вх. № 30555 от 21.11.2013 г. и вх. № 31303 от 28.11.2013 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от С. Н. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. К. К. и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Заповед – рег. № 148 от 24.10.2013 г., издадена от зам. началник С. – О. – СДВР за налагане на дисциплинарно наказание на държавен служител от МВР „писмено предупреждение" за срок от шест месеца.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при неспазване на предвидената в закона форма, при съществено нарушение на административно производствените правила в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че не извършил визираното нарушение. Счита, че наказанието е наложено при неизяснена фактическа обстановка, като не е описано какви точно действия е извършил, с които е допуснал посоченото в заповедта нарушение. Допълнително се излагат доводи, че административният акт е издаден в нарушение на законовите разпоредби като липсват мотиви, фактически и правни основания за издаването й, а посоченото нарушение като словесно описание не е индивидуализирано посредством посочване на релеватни правни разпоредби. Не на последно място се инвокират доводи, че не се съдържа предупреждението по чл. 226, ал. 2 от ППЗМВР, както и че не бил запознат с резултатите от извършената проверка по случая. Счита, че заповедта е издадена само

въз основа на твърденията в жалбата на нарушителя, без да е преценен в съвкупност доказателствения материал.
В хода на съдебно производство С. Г., редовно призован не се явява, представлява се от адвокат К., която поддържа жалбата и моли съда да бъде уважена и да се отмени оспорената заповед. Претендира сторените разноски по делото – деловодни разноски по делото, за които се представя списък по реда на чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. и депозира писмено становище.
Ответникът – Заместник началник С. – О. – СДВР, редовно призован не се явява и не изпраща процесуален представител.
Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:
Жалбоподателя към момента на издаване на заповедта е заемал длъжността полицай, категория Е в МГБР „С.” при С. – О. – СДВР.
Административното производство е образувано по повод получен сигнал от Т. В. Ч., обективиран в жалба с вх. № Ж-92/2013 г. по описа на СДВР. В сигнала е посочено, че на 30.05.2013 г. около 10.20 часа е управлявал автомобил по ул. Първа Българска Армия в посока ул. Резбарска в [населено място]. Без да извършва нарушение, на светофара на двете улици го застигнал полицай на мотор и му казал да отбие и да спре, Т. Ч. спрял автомобила на бензиностанция "Е." след светофара и при него отишъл полицейският служител, и го попитал знае ли защо го е спрял. Жалбоподателят поискал от полицаят да му се представи и той да му обясни причината за спирането. Полицаят заявил, че е видял Т. Ч. да държи телефонът си в лявата ръка до главата. Т. Ч. категорично отрекъл, като заявил, че телефонът му е на седалката до него. Полицейският служител взел документите на Ч. и казал, че ще му пише акт. Жалбоподателят се обадил на тел. 112, откъдето го прехвърлили към дежурният на КАТ-СДВР и след това към дежурния на "С.". Разговаряйки с дежурния на "С.", последният му отговорил, че нищо не може да направи и че съставеният АУАН може да се обжалва. След проведения разговор, полицейските служители започнали да се държат още по - арогантно и надменно с гражданина. Казали на Ч., че е контингент и започнали да го обиждат, като го нарекли "наглец" и че сега ще яде "големия...". Единият от полицаите пишел нещо, което впоследствие Ч. разбрал, че е акт срещу него. Полицаят прочел акта на жалбоподателя от разстояние, седейки на мотора си, като не му дал възможност да се запознае и да прочете написаното. Ч. поискал акта, за да си напише възраженията, но такава възможност не му била дадена, като са му казали първо да се подпише без да се е запознал и после, да си чете екземпляра. Единият от полицаите показал акта на лицето от разстояние, прибрал го в мотора си без да предостави екземпляр и потеглил, като избутал Ч.. Вторият полицай казал на колегата си да даде копие от акта на Ч., но екземпляр не му бил даден. Т. Ч. твърди, че е възмутен от полицейските служители, които демонстрирали надмощие и безнаказаност.
Във връзка със сигнала е извършена проверка в група „Жалби” – СДВР, като на основание чл. 24, т. 2 от МЗ 1977/2011 г. е проведен разговор с Ч., който допълнително заявил, че след като е получил екземпляр от АУАН от ОПП-СДВР е установил, че на мястото за вписване на свидетел на отказа му да подпише акта, се е подписало лице, което не е присъствало на нарушението и на мястото на съставяне на АУАН на 30.05.2013 г.
За изясняване на обстоятелствата, визирани в сигнала са снети писмени сведения от

старши полицай Л. К. Л. - МГБР"С." С. - ОПП - СДВР, полицай С. Н. Г. - МГБР"С." С. - ОПП - СДВР, старши полицай Ф. Г. Макавейски - МГБР"С." С. - ОПП -СДВР, главен полицай Й. С. Д.- МГБР"С." С. -ОПП - СДВР, старши полицай В. И. Г. - радист в ООДЦ-СДВР и Г. М. К. - дилър на [фирма].

В хода на проверката е направена справка в ОПП – СДВР, при която е установено, че на основание АУАН № 246126/30.05.2013 г. е издадено НП № 19 007/12.06.2013 г. и на 12.07.2013 г. е връчено на Т. Ч..

След приключване на проверка на 25.07.2013 г. е изготвена Справка до Директора на СДВР с рег. № Ж-92/2013 г. по описа на СДВР. Върху тази справка е поставена резолюция „ДА“ и подпис. От съдържанието на справката се установя, че по първия въпрос „По отношение на отразените в сигнала твърдения за проявено неетично поведение на служители от МГБР"С." С. - ОПП - СДВР, свързани с установяване на извършено нарушение от страна на Т. Ч., не се доказва по категоричен и безспорен начин. На второ място е установено, че Актът за установяване на административно нарушение, съгласно разпоредбите на ЗДвП е съставен законосъобразно за извършеното нарушение на чл. 104 а от ЗДвП - "На водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му". Също така е посочено, че при съставяне на АУАН не са спазени разпоредбите на чл. 43 ал. 1 от ЗАНН - "Актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си". Полицейските служители старши полицай Л. Л. и полицай С. Г. - МГБР"С." – С. – ОПП – СДВР не са предявили съставеният АУАН на жалбоподателя Ч., като по този начин са го лишили от възможността да напише възраженията си и да се подпише. Не са спазени разпоредбите и на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН - "Когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява с подписа на един свидетел, името и точният адрес, на който се отбелязват в акта". В съставеният АУАН № 246126/30.05.2013 г. на мястото определено за подпис на свидетел на отказа на нарушителя да подпише, е положил подписа си старши полицай Ф. Г. Макавейски – МГБР "С." – С. – О. – СДВР. Последният не е присъствал на отказа на нарушителя да подпише АУАН, което се потвърждава от снето писмено сведение на свидетеля Г. М. К. и жалбоподателя. При проверката е констатирано, че старши полицай Л. Л. и полицай С. Г. – при МГБР "С." С. – О. – СДВР са извършили дисциплинарно нарушение - в АУАН е вписано като свидетел лице, което в хода на проверката е установено, че не е присъствало при отказа на нарушителя да подпише акта. Видно от свидетелските показания на К., през цялото време на мястото са били двама униформени служители. АУАН не е бил предявен на нарушителя съгласно изискванията на ЗАНН.

В заключение е посочено, че са налице данни за пропуски в изучаване и прилагане на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност съгласно чл. 226, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. На основание чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР на полицай С. Г. да бъде наложено дисциплинарно наказание "писмено предупреждение" за срок от 6 /шест/ месеца.

На 01.10.2013 г. е изготвена Справка № 7457 от началник С. – О. – СДВР във връзка с извършена допълнителна проверка по сигнал № Ж-92/2013 г. по описа на СДВР за изясняване на спорните данни по извършеното дисциплинарно нарушение. В хода на допълнителната проверка са снети допълнителни сведения от Г. М. К. – служител на

бензиностанцията, на когото му е направило впечатление грубото държане на гражданина Ч., спрямо полицаите и същият не може да заяви категорично колко са били извършващите проверката. Имайки предвид резултатите от проверката в справката е направено предложение на служителите от С. – О. – СДВР да не им бъде налагано дисциплинарно наказание.

При тези фактически данни е издадена заповед рег. № 148 от 24.10.2013 г., издадена от зам. началник С. – О. – СДВР, с която на държавния служител – полицай С. Г. на основание чл. 224, ал. 2, т. 1, чл. 228, т. 4 от ЗМВР, и чл. 226, ал.1 т. 2 от ЗМВР във вр. чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР за пропуски в изучаване и прилагане на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност е наложено дисциплинарно наказание "писмено предупреждение" за срок от 6 /шест/ месеца. В административния акт изцяло е пресъздадена фактическата обстановка, описана в цитираната справка.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с административната преписка писмени документи, както и допълнително изисканите и представени от ответника – Справка по вх. № Ж-92/2013 г. от 25.07.2013 г. изготвена от И. Г., жалба рег. № 92/2013 г. подадена от Т. В. Ч..

По искане на жалбоподателя са събирани и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Ф. Макавейски, които се кредитират изцяло от съда като непротиворечиви и кореспондиращи с останалите доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, чийто законни права и интереси са засегнати с издадения индивидуален административен акт. Следователно, на базата на тези обстоятелства, съдът намира жалбата за процесуално допустима и подлежаща на разглеждане. Разгледана по същество, тя се явява ОСНОВАТЕЛНА.

По делото не се спори, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган – зам. началник на Специализирани полицейски сили“, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, чийто правомощия са определени със Заповед рег. № К - 5557 от 15.05.2010 г. на Министъра на вътрешните работи. Съгласно чл. 228, т. 4 от ЗМВР същият може да налага наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3 от същия закон.

Оспореният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма на основание чл. 59 от АПК.

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал.1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

С обжалваната заповед е наложено дисциплинарно наказание "писмено предупреждение" на държавния служител – полицай С. Н. Г. основание чл. 224, ал. 2, т. 1, чл. 228, т. 4 от ЗМВР във вр. чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР за пропуски в изучаване и прилагане на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност. Видно от представената по делото и съдържаща се в административната преписка справка, жалбоподателят се е запознал с нея на 01.08.2013 г. и саморъчно се е подписал за това, следователно неоснователно се явява твърдението му, че не е запознат с резултатите от извършената проверка.

Що се отнася до спазването на установената форма и съответствието на заповедта с материалния закон съдът намира, че са допуснати нарушения, опорочаващи

обжалваната заповед.
По отношение на възражението за липса на мотиви в заповедта съдът се позовава на Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС. Задължителното тълкуване относно мотивирането на административните актове в посочения тълкувателен акт съдът намира за запазило правното си значение и при действието на АПК и съответно приложимо в случая. Съгласно същото, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от него най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган, в съобщението до страните, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Тъй като в случая обжалваната заповед препраща към справка рег. № Ж-92/31.05.2013 г., същата е част от административната преписка и предхожда спорната заповед, с нея е запознат жалбоподателя, съдът намира, че изложеното в посочената справка съставлява мотиви на оспорената заповед – фактически и правни основания за издаването ѝ. В този смисъл възражението за липса на този съществен реквизит на спорния административен акт е неоснователно.
Същевременно обаче изискванията на специалната спрямо АПК нормативна уредба – Правилника за прилагане на ЗМВР поставя изискванията към формата и съдържанието на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание в системата на МВР. Основателно се явява оплакването на жалбоподателя, че в заповедта липсва задължителен реквизит, а именно не се предупреждава жалбоподателя, че при установяване на друго извършено от него нарушение по чл. 226, ал. 1 от ППЗМВР, ще бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание. Според чл. 231, изм. - ДВ, бр. 69 от 2008 г. от ЗМВР, дисциплинарните нарушения извън посочените в чл. 227, ал. 1 и редът за налагане и изпълнение на дисциплинарните наказания се урежда в правилника за прилагане на закона. Изискванията за съдържание и форма на заповедта за дисциплинарно наказание са предвидени по чл. 246, ал.1 ППЗМВР. Съгласно цитираната норма дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Очевидно оспорената заповед не съдържа част от посочените задължителни реквизити: конкретните разпоредби, които са нарушени. Това нарушение на установената форма за издаване на заповедта е самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 АПК.
При преценка на основанието по чл. 146, т. 4 от АПК съдът констатира, че административният орган е издал обжалваната заповед в противоречие с материалноправните разпоредби за търсене на дисциплинарна отговорност. Съображенията на съда са липсата на индивидуализация на нарушението – както като конкретно деяние, така и като нарушени разпоредби/задължения. Съответно не се доказва извършване на конкретно дисциплинарно нарушение, вменено на жалбоподателя с процесната заповед и бланкетно формулирано като „пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите регламентиращи служебната дейност". Не се установява дисциплинарнонаказващият орган какво конкретно деяние от фактическа страна вменява на жалбоподателя като дисциплинарно нарушение, както и не посочва кои конкретни разпоредби на правни норми или задължения, вменени с

длъжностна характеристика, връчена на жалбоподателя, същият е нарушил. Като фактическо поведение, обуславящо дисциплинарно нарушение в заповедта е посочено “не е спазил разпоредбите на ЗАНН“. А в справка рег. № Ж - 92/2013 г., представляваща фактически основания отново е посочено бланкетното „пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите регламентиращи служебната дейност”.

Освен горните формални нарушения, по същество не се установи дисциплинарно укоримо поведение на жалбоподателя. От една страна спирането за проверка на Ч. и неговото поведение не се установяват някакви съществени нарушения на процедурата и практиката на полицейските органи в тези случаи. Съответно и по отношение на действията, извършвани от жалбоподателя и колегите му, изпълняващи задълженията си. Това се подкрепя и от приложената справка № 7457/01.10.2013 г.от началник С. – О. – СДВР изготвена във връзка с извършена допълнителна проверка по сигнал № Ж-92/2013 г. по описа на СДВР за изясняване на спорните данни по извършеното дисциплинарно нарушение. В хода на допълнителната проверка са снети допълнителни сведения от Г. М. К. – служител на бензиностанцията, на когото му е направило впечатление грубото държане на гражданина Ч., спрямо полицаите и същият не може да заяви категорично колко са били извършващите проверката. Имайки предвид резултатите от проверката в справката е направено предложение на служителите от С. – О. – СДВР да не им бъде налагано дисциплинарно наказание.

Ето защо от установената по делото фактическа обстановка не може да се направи категоричен извод, че полицай С. Г. е имал такова конкретно поведение във връзка с изпълнение на службата си, което може да се определи като дисциплинарно нарушение, в това число посоченото от дисциплинарно наказващия орган „пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите регламентиращи служебната дейност”.

Не на последно място няма данни да е спазено изискването на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР при определяне вида и размера на дисциплинарното наказание на жалбоподателя да са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. В оспорената заповед липсват данни за настъпили вредоносни последици, дали констатираното нарушение се извършва за първи път, а от административната преписка става видно, че липсва дори цялостна оценка за служебната дейност на жалбоподателя.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата е основателна и оспорената заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на

жалбоподателя следва да се присъдят направените от него разноски в общ размер на 330 (триста и тридесет) лева - 10 лева държавна такса, 300 лева адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна помощ от 11.12.2013 г. и 20 лева за призоваване на свидетел.

Водим от горното и на основание чл.172, ал2 АПК, Административен съд- София град, Първо отделение, 8-ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 148 от 24.10.2013 г., издадена от зам. началник С. – О. – СДВР, с която на С. Н. Г., ЕГН [ЕГН] е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение" за срок от шест месеца на основание чл. 224, ал. 2, т. 1, чл. 228, т. 4 от ЗМВР във вр. чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР

ОСЪЖДА ответника да заплати на С. Н. Г., ЕГН [ЕГН], сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 330 (триста и тридесет) лева от бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Административен съдия: